

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon Droit.

VRIJDAG 14 JANUARIJ.

AMSTERDAM, 13 Januarij.

Dit blad verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de buitensteden franco p. p. f 6.00.
Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseeren aan het Bureau van DE TIJD.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 75 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 25 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

De mise en scène van het groot spektakel is te Parijs voortreffelijk bewerkt, en, zoo men wil, is bereids de ouverture met groot succes van bewogene en ontstelde gemoederen afgespeeld; maar het drama-zelf schijnt nog niet gansch rijp voor de uitvoering. Het gebeurt meermalen, wanneer een stuk ten tooneele zal worden gevoerd, dat, op het laatste oogenblik, als de rollen verdeeld en de repetitiën afgeloopen zijn, zich gebreken veropenbaren, die, hoezeer vroeger aan de aandacht ontsnapt, eene omwerking van het geheel noodzakelijk maken. Iets dergelijks, kan ook wel plaats hebben bij het vreeselijk drama, dat te Parijs bereid wordt. Wij vermoeden dit, omdat het treurspel, zoo als het thans is opgezet, twee zwakke zijden heeft. 1°. Het heeft geen grondslag en 't hangt derhalve in de lucht. 2°. Ten gevolge daarvan is het bijna onmogelijk het drama binnen zekere palen te houden; en zal dit rollen aanbrengen en acteurs op het tooneel roepen, die daar niet verlangd worden. Over een en ander één woord tot toelichting.

Op welken grond kan men het treurspel van een oorlog tegen Oostenrijk beginnen? Dat is waarlijk voor ons een raadsel. Wij hebben schier alles gelezen wat de verbolgene Fransche, Russische en Piëmonteesche pers tegen Oostenrijk aanvoert. Talloos zijn de grieven, die tegen Oostenrijk worden opgestapeld; maar als men ze allen bij elkaar neemt en ze tot ééne massa te zamen voegt, dan is daarin zelfs geen verschoonbaar voorwendsel tot een *casus belli* te vinden. Er zijn honderd kleine zaken, die wrevel wekken, omdat Oostenrijk in de Oostenrijksche zaken eene andere opinie dan Rusland en Frankrijk aankleeft. Maar het zal toch wel aan eene mogendheid vrijstaan om eene eigene opinie te hebben, zoo lang die opinie niet overgaat in feiten, die of de traktaten of den vrede schenden. Het zou eene schromelijke tyrannie zijn, als de eene mogendheid kon worden gedwongen te denken als de andere, zelfs wanneer, gelijk hier het geval is, de belangen van de eene mogendheid rechtstreeks in strijd zijn met die der andere. Het verschil, waarvan hier spraak is, betreft het Oosten en Italië. Ten aanzien van het Oosten zijn er op dit oogenblik bepaaldelijk twee zaken aanhangig. In de eerste plaats de opstand in Servië, die een aan Oostenrijk toegenegen vorst verworpen heeft om een ander te kiezen, die vriend is aan den Oostenrijkschen invloed. Die omwenteling vindt belangstelling te Parijs en te St. Petersburg, juist omdat zij tegen Oostenrijk gericht is. En nu zal men van Oostenrijk vorderen dat het daaraan onverschillig blijft! Maar, zegt men, men heeft te Weenen bevel gegeven, om in Servië gewapenderhand tusschen beide te treden, als de hulp door Turkije of den afgezetten prins mogt worden ingeroepen. Het schijnt dat al de verbondene mogendheden dit in strijd achten met het traktaat van Parijs. In zoo verre zou Oostenrijk in zijn onrecht zijn. Maar dewijl dan toch in allen geval geen enkel soldaat op Servië's grondgebied den voet heeft gezet, en er geen gevaar meer is, dat hij er den voet zetten zal, zoo blijft er niets over dan de spekulatieve vraag: wat is de eigenlijke zin van de traktaten te dien aanzien? Maar dat is eene kwestie van diplomatieke oudthandeling, niet van oorlog. In de tweede plaats komt de vrije vaart op den Donau, door de traktaten gewaarborgd. Het valt niet te betwijfelen, dat men in Oostenrijk al doet wat mogelijk is om die vrije vaart te belemmeren, zelfs te weeren, of althans te verdagen. Maar dewijl deze aangelegenheid door de diplomatie is aangehouden tot een punt van nadere onderhandeling; hoe kan het dan, vóór dat die onderhandelingen zullen zijn afgeloopen, een *casus belli* zijn? En zie nu de twee punten, die in de Oostersche geschillen noemenswaardig zijn. Al het overige bestaat in kleinigheden, waarin Oostenrijk, in overeenstemming met Engeland, andere weigingen verradert dan die te Parijs en te St. Petersburg gewild zijn. Maar hoe is het mogelijk daarover oorlog te voeren, zonder dat men tot beginsel aanneemt, dat alle volken hunne politiek heb-

ben in te rigten naar de wenschen van Frankrijk en Rusland?

Dewijl wij derhalve niets in Oosten vinden; zoo moeten wij ons tot Italië wenden. Wat is er dat daar door de schuld van Oostenrijk tot den oorlog aanleiding geeft? In Lombardije niets hoegenaamd. Wij weten niet, dat daar aan Oostenrijk door de traktaten pligten zijn opgelegd, die onvervuld zijn gebleven. Ook hebben Frankrijk of Engeland, of Rusland, voor zoo ver 't bekend is, ten aanzien van 't Lombardiesch goevernement geene wenken gegeven. Wel is dat geschied ten aanzien van de Kerkelijke Staten en het koninkrijk Napels; maar Oostenrijk was daartegen met Pruisen, middekerwijl Rusland zich onthield. Dat werd toen zoo weinig kwalijk genomen, dat men ten spijt daarvan den luid geroemden vrede van Parijs sloot. En het zou nu een *casus belli* zijn? Het is te ongerijmd om er bij stil te staan. Wat blijft er dan over? Dat Lombardije onrustig is, de bevolkingen ontevreden zijn, en eene revolutie in aantocht is. Italië is een eeuwigdurend struikelblok voor de rust in Europa, zoo heet het; die zaak moet ééns en voor altijd geregeld worden. Italië moet vrij worden. Wij gelooven, dat dit alles is, wat er van gezegd wordt in de pers. Maar kan ook de diplomatie zoo spreken? Immers neen; want dan zou zij zich onmiddellijk plaatsen buiten de traktaten, die Lombardije met Venetië aan Oostenrijk hebben toegevoegd, gelijk zij onder anderen Genua aan Sardinië, en de Rijn-provinciën aan Pruisen hebben geschonken. En indien Frankrijk zich tegen Oostenrijk buiten het bestaand Europeesch staatsrecht plaatst, kunnen de mogendheden op het vasteland daarbij onverschillig blijven? Wat is er intusschen van den toestand in Lombardije? Laat ons de waarheid zeggen. De Italianen haten de Duitschers; daar zit het enig en wel. Want het Oostenrijksch goevernement is anders in Italië zoo kwaad niet. Het is het best ingerigte van Italië en veel beter dan dat van Turijn, waar men zich letterlijk aan den grond heeft gewerkt, en zonder oorlog of revolutie bijna niet meer voort kan. De haat tegen de Duitschers, voortdurend gevoed door de trawanten van Mazzini, maakt, dat de bevolkingen ligtelijk tot oppositie worden verleid. Nu heeft men in Piëmont onder het oog van het goevernement, en met medewerking van hooggeplaatste ambtenaren, stelselmatic alles in het werk gesteld, wat menschelijkerwijze te verrigten was, om de gemoederen in Lombardije tot opstand voor te bereiden. Dat duurt nu al eenige jaren, en met zoo weinig terughoudendheid, dat indien iemand in Europa het regt heeft van een *casus belli* te spreken, het zeker Oostenrijk is tegen Sardinië. Maar te Weenen, waar men de Piëmontezen niet vreest, heeft men de oogen gesloten en laten begaan uit ontzag voor Frankrijk en Engeland. In den laatsten tijd zijn die pogingen tot opzetting der gemoederen zoo zeer verdubbeld en verhoogd, dat er een blijkbaar beroep tot opstand plaats heeft, nu niet slechts van de zijde van Sardiniërs, maar insgelijks van Russen en Franschen. Is het onder zulke omstandigheden wonder, dat de Italianen gisten? En geeft dat regt, om Italië steeds een struikelblok voor de rust in Europa te noemen? Maar wat is Sardinië dan, het zoogenaamd populair goevernement, dat niet anders is dan een broeinest van revolutie? Wat is Frankrijk, dat sinds meer dan een halve eeuw herhaaldelijk gansch Europa in rep en roer heeft gezet, en nog morgen weer door den val van Napoleon de wereld kan beroeren? Wie is minder vast gezeten dan Keizer Napoleon, die een man van den dag is, door het zwaard regeert, en zeer zeker hevige vijandschappen tegen zich heeft? Geeft dat aan de mogendheden regt om tegen Frankrijk zamen te spannen, om voor geene middelen, zelfs voor geene revolutie stil te staan, onder voorwendsel, dat Frankrijk een struikelblok is voor de rust van Europa, die eens en voor altijd moet worden opgeruimd?

Hoe wij den toestand nemen of wenden, wij zien geen grond waarop men den oorlog tegen Oostenrijk kan aanvangen, zonder dat die grond in hooger mate regt geeft tot oorlog tegen Sardinië en Frankrijk-zelf. Van daar het bedroevend verschijnsel, dat een goe-

vernement, als het Fransche, hetwelk de revolutie in eigen boezem met geweld onderdrukt, voortdurend het zwaard, het kanon, de verbanning en de kerkers in gereedheid moet hebben, om meester te blijven van het land, niet slechts aan een ander land het zwaard te steek, dat het de gemoederen niet weet te bevredigen, maar tevens tot de ontvlaming dier gemoederen, die in het vuur werpt.

Dewijl men geen reden heeft tot oorlog, wacht men op eene gelegenheid, en die gelegenheid zal eene revolutie zijn, die men helpt in het leven roepen? Ziedaar de moraliteit van de krisis, waarin wij leven, eene moraliteit, die te Londen, te Berlijn en in gansch Duitschland weinig geschikt is om sympathiën te winnen. En voeg daar nu nog bij, dat, als men door middel van een revolutie in Italië komt tot een nationaliteitsoorlog, zulks niet kan geschieden zonder de traktaten te verscheuren, en het bestaand Europeesch statensstelsel af te breken. Kunnen de mogendheden in Europa dat verdragen? Hoe! Rusland zou het Europeesch staten-evenwigt niet ongewroken hebben mogen bedreigen, met zich Moldavië toe te eigenen; en men zal in de Middellandsche zee Lombardije en Venetië aan Oostenrijk ontnemen, om ze misschien onder de angst en zeker onder den invloed van Frankrijk te plaatsen! En dat zou geen inbreuk maken op het Europeesch evenwigt!

Men kan zich daarop te Parijs geen illuziën maken. En het is daarom, dat men daar en op bedacht moet zijn, dat er wel eenige rollen in het drama kunnen invallen en acteurs optreden, die aan den afloop van het treurspel eene andere richting zouden kunnen geven, dan die men beoogt en beoogt. Dit zullen wij in een volgend Nummer aantoonen.

Men verzoekt ons een plaats voor het volgende: De *Amsterdamsche Courant* van heden vestigt onze aandacht op een in dat blad ingezonden artikel, strekkende om den heer Mr. J. van Lennep aan te bevelen, ter vervulling der nieuwe plaats in de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Wij moeten erkennen, dat bewust stuk van eene allernieuwste bevoegdheid afkomstig is, en voegen er bij, dat het zelfs op ons eenigen indruk heeft gemaakt. Twee opmerkingen houdde men echter ten goede, 1°. komt de *Amsterdamsche Courant*, op haar standpunt, die kandidatuur wenschelijk voor, omdat van al de leden der Tweede Kamer, die voor Amsterdam zitting hebben, slechts één Amsterdamer is — zal men niet afkeuren, dat op ons standpunt de kandidatuur van een Roomsch-Katholiek wenschelijk voorkomt, omdat van al de leden der Tweede Kamer die voor Amsterdam zitting hebben geen enkel Katholiek — wel een Israëliet — is, en 2°. indien het tot het wezen van den konstitutionneelen regeringsvorm behoort, hetgeen wij betwijfelen — dat geene beslissing wordt genomen in het publiek belang, zonder voorafgaande aanwerving overweging der bijzondere belangen — dat geen aanbeveling voor dien kandidaat kan zijn om de eenvoudige reden dat bij de koterie-geest, welke geheel ons vaderland, doch bijzonder Amsterdam beziekt, de keuze van den zoon van David Jakob van Lennep tegenwoordig min verkieslijk schijnt.

Wij vestigen — zonder iets van de verdienste van Mr. J. van Lennep te willen afdingen — opmerking op de aandacht van de *Amsterdamsche Courant* op een man, die een sierraad mag worden genoemd van de Amsterdamschen balie. Zoo iemand vervult hij de roeping van advocaat, welke bestaat niet om processen te maken, maar om processen te voorkomen. Wij doelen op Mr. G. J. de Martini, die aan de Hogeschool te Leiden zijne studien zowel in de letteren als in de rechten met den hoogsten lof heeft volbragt, sedert 34 jaar hier is gevestigd en wiens niemand onafhankelijkheid van positieve zelfstandigheid en karakter zal ontzeggen. Gelijk zijne gematigdheid en bezadigdheid boven alle bedenking verheven zijn, is 's mans helder doorgzicht, praktische zin en veelomvattende kennis aan geen twijfel onderhevig.

Indien de geëerde inzender van het artikel in de

Nederlandsche Courant derhalve waarheid spreekt wanneer hij zegt — dat van partijen gelukkig geen sprake behoort, zijn — vertrouwen, wij dat de kiezers onpartijdig handelende, hunne stem zullen uitbrengen op *Mr. G. J. de Martini*.

Ook de nijverheid zet zich in beweging, om van den Koning de intrekking te vragen van het noodlottig besluit, waarbij het Oost-Indisch gouvernement 16 havens opent.

Ziehier het adres, dat de fabrikanten van Enschedé aan den Koning hebben opgezonden:

„De ondergeteekenden, allen fabrikanten, gevestigd en wonende te Enschedé, geven aan Uwe Majesteit met gepast eerbied te kennen, dat zij hebben kennis genomen van een adres, door velen der eerste handelaars te Amsterdam en te Rotterdam aan Uwe Majesteit ingediend, waarbij ten ernstigsten wordt aangehouden op de intrekking van een besluit, genomen door Z. Exc. den heere gouverneur-generaal van Nederlandsch Oost-Indië, waarbij verscheidene havens op Java, Sumatra en Borneo worden opengesteld voor den in- en uitvoerhandel, welk besluit is geplaatst in de *Staats-Courant* van 29 Juli 1858.

„Overtuigd van de hoogst gevaarlijke strekking van genoemd besluit en van de doodende inwerking, welke de uitvoering van hetzelfde op de industrie in het algemeen en speciaal op hunne industrie zal hebben, achten zij zich verplicht hunne adhaesie aan bedoeld adres te kennen te geven en eerbiedig, doch ten ernstigsten bij Uwe Majesteit aan te dringen op het doen intrekken van bovengenoemd besluit.

„*Enschede*, 16 Januarij 1859. „t Welk doende, „J. Stroink en Zonen, van Heek & Co., L. ten Cate, Gd. Jannink en Zonen, Blijdenstein & Co., A. Jannink & Co., G. Cromhoff, Gebr. van Heek, J. F. Scholten, N. G. ter Kuile, Jordaan, J. Stenvers, E. Elderink, J. W. Melster, E. ter Kuile en Zonen, J. ter Kuile Lenker, Jannink en ter Kuile, J. Riesink en Zonen, Bd. Blijdenstein, E. Melster.”

Ten gevolge van het onderzoek door de speciale commissie van inspectie over het militair onderwijs in het begin der maand Dec. II. ingesteld nopens den geest, welke onder de kon. milit. akademie te Breda heerscht, is door den gouverneur van gemelde inrigting de navolgende dag-order uitgevaardigd:

Kadetten! Onlangs hebben door uwe insubordinatie en de verkeerde rigting van uw eergevoel, wederom ergerlijke ongeregelheden plaats gegrepen, ten gevolge waarvan verscheidene uwer zwaar gestraft, in hunne loopbaan voor een geruimen tijd gestuit, of van de akademie geheel verwijderd hebben moeten worden, terwijl bovendien nagenoeg een geheel studiejaar van vakantie verstoken zal blijven.

Maar niet dat studiejaar alleen heeft schuld, hoezeer hier de handlangers en uitvoerders van het kwaad. Gij, kadetten der hoogste studiejaar, gij, vooral zijt daaraan schuldig! Dwingt gij die jongeren niet, — gij, die binnen korten tijd den officiersrang hoopt te erlangen, — dwingt gij hen niet tot het kwaad? Laat gij hen geene belofte afleggen van verzet, van insubordinatie en van lafhartige mishandelingen? En wat behelst die belofte? Om na kwaad gepleegd te hebben door iudicirige ontkenning der waarheid, door misleiding uwer meesters, elkander te helpen, onder bedreiging van, anders handelende, te worden afgeranseld; — dit immers is het eervolle woord uwer zoogenaamde statuten!

Aanstaande officieren, die spreken van elkander afzaken, jongelingen, die zich later als officiers zullen ontmoeten, en tijdens de montering reeds door hen werd gedragen, de hand op elkaar hebben gelegd! Schaamt u, Nederlandsche kadetten, en hoopt, dat eenmaal officiers geworden, men de vernederende striemen, niet meer zal kunnen ontdekken, die u onteeren. Wilt gij de achting van het leger en van uwe landgenooten waardig maken, — laat af van die onwaardige handelingen, — laat, als iets laag en verfoeijelijks, dezen druk, die dwingelandij over elkander geheel varen, en reikt daarentegen elkander nu reeds de kameraadschappelijke hand, die gij als officier elkander zoo gaarne zult reiken, mits er geene herinnering van oneer in gegrift zij!

Na u dien welmeenenden raad, als een vaderlijk vriend gegeven te hebben, moet ik u ook op de gevolgen wijzen, waaraan hij onvermijdelijk, onherroepelijk blootstaat wie aan die welwillende vermaning geen gehoor geven.

Door Z. Exc. den minister van oorlog zijn bepalingen en bestraffingen vastgesteld (waarbij hij het zoogenaamd uitgroenen te keer gaat en welke wij overgaan. De dagorde besluit aldus:)

Ten einde hier wel verstaan te worden, zij hierbij verordend, dat onder het bovenstaande ook zijn begrepen al die dwaze en laffe verbodsbepalingen, welke het een studiejaar zieh tot dusverre heeft veroorloofd, het andere op te leggen, als daar zijn: het niet op het walg-

lelie loopen, dezen of genen trap of korridor niet te mogen gebruiken, op de slaapzalen al of niet te mogen loopen, de zooveelste kolom van de uitspanningszaal niet voorbij te gaan, des avonds in de eetzaal niet te mogen rondloopen, enz. enz. alle welke even eigendunkelijke of onkameraadschappelijke verbodspunten, zoowel als de meer kwaad bevattende, worden gesloten met de onbeschaafde, ieder militair onwaardige bedreiging: „die deze punten overtreedt, wordt door alle overige kadets van hogere jaren afgeranseld.

Kadets der koninkl. milit. akademie! Gij hebt hier te kiezen tusschen een eervol en vereerend bestaan, toekomstige Nederlandsche officieren waardig, of het vooruitzicht, zelve den staf over uwe loopbaan te breken.

Bij beschikking van den 12dezer heeft de minister van Binnenlandsche Zaken bepaald, dat de verkiezing van een lid voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal in het kiesdistrict Tilburg, welke moet plaats hebben wegens de benoeming van den heer mr. C. C. A. Beens tot Kantongeregt te Breda, zal geschieden op Dingsdag den 8n Febr. aanstaande. Indien er eene herstemming noodig mogt zijn, zal deze op Dingsdag den 22n Febr. aanstaanden gehouden worden.

Men leest in de te Madrid verschijnende *Epoca*: De oudste der vreemde diplomaten te Madrid is de achtenswaardige baron de Grovestins, van wien wij vermelden, daar het inderdaad zeer zeldzaam is, dat een ambtenaar van zijn rang 27 jaren diensttijd, met onderscheiding en onafgebroken, in hetzelfde land doorbrengt. Den 1n Jan. 1832 bood de baron de Grovestins zijne geloofsbrieven als zaakgelastigde voor Nederland aan; hij werd vervolgens minister-rezident en later buitengewoon gezant en gevolmagtigd minister der Koningen Willem I, II en III, bij HH. KK. MM. Ferdinand VII en Koningin Isabella II. Hij heeft dien ten gevolge met den 1n dezer maand 27 jaren in zijne achtenswaardige en teedere betrekking doorgebracht, en is de deken van het korps diplomatiek te Madrid.

De laatst overgebleven schilderstukken en kunstwerken van de zoo beroemde galerij van wijlen Z. M. Koning Willem II zullen eerstdaags onder de hooge erfenamen van dien vorst verdeeld worden.

Z. M. heeft benoemd: tot ontv. der dir. bel. en acc. te Apingadam, J. J. Gatsonides.

's GRAVENHAGE, 12 Jan. De minister van Binnenl. Zaken heeft heden namiddag in een bijzonder gehoorontvangen den heer Brûwer-Hogendorp, die zich met de zaak der spoorwegen zoo hier te lande als elders, zoo zeer bezig houdt. Die keer was dezer dagen van België alhier teruggekeerd.

— Naar men verneemt zal van wege het gemeentebestuur den 19n Febr. aanst., ter gelegenheid van den verjaardag van Z. M. den Koning, eene luisterrijke illuminatie worden ontstoken. Zijn wij wel onderrigt, dan moet ook bij de volkszangschool alhier het voornemen bestaan Z. M. op dien avond eene serenade aan H.D. paleis te brengen.

— Met leedwezen vernemen wij, dat Z. K. H. de Prins van Oranje eenigzins ongesteld is. H. M. de Koningin heeft H.D. heden morgen een bezoek gebracht.

DELFT, 12 Jan. Wij kunnen met genoegen vermelden, dat de Eerw. Pater Redemptorist Schaap, op Dingsdag den 18n Januarij des avonds ten 6 ure, in de kerk vanden H. Joseph te Delft, eene liefdadigheidspreek zal houden, ten behoeve der gezinnen, bezocht door de Vereeniging van den H. Vincentius van Paulo.

— Naar wij vernemen zal overmorgen de zaak van van Vlissingen tegen den Staat (duitenplaatjes), bij den Hoozen Raad der Nederlanden worden geroijerd van de rol.

OLDENZAAL, 10n Jan. Onder meer andere nuttige inrigtingen, die in den jongsten tijd in het Katholieke Oldenzaal zijn tot stand gekomen, onder de industrieëlen die zich daar hebben gevestigd, verdient ook bijzondere vermelding de orgelbouwerij van den heer Elberink.

Deze den 20n Jan. 1859 in dat vak, doch die door gelukkig geslaagde blijken van bekwaamheid, reeds de vuurproef heeft doorstaan, heeft deze stad gekozen tot uitoefening van zijn bedrijf, waartoe hij voorloopig eene zeer eigenaardige werkplaats heeft gevonden boven de gewelven van het oudste gedeelte der grijsze Plechelmi-kerk, waar nog voor weinige jaren de leerzalen werden aangetroffen van het thans vernieuwde gymnasium.

Na reeds onderscheidene orgels vernieuwd of hersteld te hebben, vervaardigde hij voor weinige tijds een geheel nieuw orgel voor de gemeente Rossum, een orgel dat algemeen volloening gaf, waarom dan ook, zoo wij vertrouwen, de *Tijd*, altijd gereed het schoone en goede aan te moedigen, een klein plaatsje zal over hebben om meerdere bekendheid te geven aan een man, die verdient aangemoedigd te worden op de baan, welke hij eervol betreedt.

Te dien einde zenden wij der Redactie ter plaatsing

de volgende getuigenis van een gunstig bekenden talentvollen organist:

„Door het kerkbestuur der R. K. kerk te Rossum uitgenoodigd, het door den heer Elberink, Mr. Orgelmaker te Oldenzaal, gebouwde orgel te examineren, verrijkte ik deze taak den 23n December 1858, en mogt ik als resultaat gaarne het volgend getuigenschrift daarvan geven.

„Dit orgel is namelijk uit zeer solide, schoone materialen met zeer veel kennis en nauwgezetheid bewerkt. Alle verbeteringen van lateren tijd zijn aangebracht, en getuigen dat de heer Elberink geheel op de hoogte der tegenwoordige bouwkunst staat.

„Een zeer praktisch ingerigt reservoir, dat door twee gemakkelijk te handteren schipbalgen gevuld wordt, geeft aan het werk overvloedig wind van 31 graden sterkte. Hoofd en verdere kanalen, als ook de beide manuaal-windladen en de pedaal-lade zijn goed berekend en met juistheid afgewerkt, daarbij onbekrompen, ruim en van het beste allooij.

„De hoofdventielen, van cederhout bewerkt en driedubbel beleerd, zijn op de nieuwste wijze zoo ingerigt dat zij kunnen uit en ingehaald worden.

„Alle proeven met de klaviatuur, gaven het reeds bevredigend resultaat, dat de aanspraak precies, de kracht aanhoudend, gelijkblijvend, en volstrekt geen fouten in de windlade aanwezig zijn. Uitnemend, zooals bij geen orgel in onze streken, zijn de mechaniek; — alles hecht en sterk door eigen vinding, zonder het minste gedruisch werkende, — met nog andere verbeterde inrigtingen aangebracht. Het pijpwerk is niet minder schoon bewerkt en zoo opgesteld, dat men aan alle zijden er bij kan komen. Het geheele werk vol majesteit en waardig van toon, geheel berekend voor het gebouw, en voor een orgel van 16 stemmen, waarvan er twee tot het pedaal behooren, is zeer krachtig. De tonatie aller stemmen is goed; die van velen munt uit. Mijn oordeel kan dus niet anders zijn dan de uitvoering van het geheel is zeer goed, en in de onderdeelen uitnemend. Daarom zullen alle kenners, die dit werk met mij in oogenschouw nemen (waartoe de heer Elberink gaarne van dienst zal zijn) daarin moeten overeenstemmen, dat in deze omstreken geen orgel zoo praktisch en schoon bewerkt is als dit.

„Met den wensch dat het kerkbestuur goede zorg moge dragen voor het onderhoud van dit werk; dat andere gemeentens spoedig dit voorbeeld mogen volgen, en hunne orgels (die helaas in verschillende kerken deernlijk in verval zijn) mogen laten herstellen of nieuwe aanschaffen; en dat dan vooral de heer Elberink, wiens eerste werk, elke kenner voldoende zal, zoo hier als elders bijzonder daarbij in aanmerking moge komen, dit wensch van ganser harte.

„B. H. CRAMER.

„Organist en Muziekmeester te Delden.”

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 11 Jan. De twee politieke feiten, dat der troonrede van Victor Emmanuel en dat der bevestiging der tijding van prins Lodewijk Napoleons huwelijk met de dochter van dien vorst, welke te gelijker tijd ter beurze bekend werden, hebben eene sterke daling ten gevolge gehad. Hoewel de troonrede wel niet geheel van een aard was om tot die daling aanleiding te geven, daar de woorden eerbied voor de traktaten, gepaard aan deze: *gerechtigheid en vrijheid* de strekking dezer laatste grootelijks moesten verzachten, zegt men echter, dat die rede ondanks haren ingewikkelden vorm te Turijn den diepsten indruk heeft gemaakt en 's Konings houding en stem een vastheid en geestkracht verrieden, welke om zoo te spreken die woorden onderschrapten, welke eene concessie aan wijze en invloedrijke raadgevingen te kennen gaven.

Middelertijd houdt de bevestiging van prins Napoleons huwelijk zoowel staatkundig als financieele mannen ernstig bezig. Te dier zake is een geestig woord in omloop van een van de zaken verwijderd staatsman. Hij zou namelijk gezegd hebben. „Deze echt is geene familie-verbindtenis, maar een of- en defensie-verbond.”

Het artikel in de *Patrie* voorkomende, waarin beweerd wordt, dat Frankrijk in geen deel aan de revolutionaire bewegingen in Italië eenigen bijstand zal leenen, is, naar men zegt, opgesteld geworden in overleg met de aanzienlijkste Franse politieke en financieele mannen. Tot dat artikel heeft vooral aanleiding gegeven het jongste manifest van Mazzini, 't welk al de partijen der revolutie in Italië het hoofd heeft doen opheffen en nu in 1859 zoo als in 1848 tegen Piëmont gerigt is.

De *Patrie*, de *Constitutionnel* en de *Pays*, welke bladen de eigendom zijn van kapitalisten en industrieëlen, zijn in hunne taal zeer vredelievend, terwijl de *Sidde* en de *Presse*, integendeel, nopens de Italiaansche zaken een meer en meer vijandige taal tegen Oostenrijk voeren. De aanraking, waarin de redacteuren van beide laatstgenoemde bladen met het *Palais*

Royal zijn, en prins Napoleons invloed vestigen de aandacht op de artikelen die er in voorkomen.

De beurs gaf gisteren eene duidelijke manifestatie tegen de plannen van een oorlog in Italië. Immers reeds bij den aanvang ontstond er een groot verschil tusschen den koers der 3% van den vorigen dag en de openingskoers van dezen, welk verschil eindelijk het hooge cijfer van fr. 2,10c bereikte.

Aan de artikelen in den *Moniteur* en de zoo vrede-lievende van sommige half-officiële bladen wordt niet meer gedacht; de vrees voor oorlog heeft de overhand verkregen en de gemoederen zijn zoo verontrust, dat het *Journal des Débats* er toe overgaat alle pogingen aan te wenden, om voor 't behoud van den vrede te pleiten. Het is wel niet bepaald dat een uitbarsting aanstaande is en dat wijze maatregelen de rampen des oorlogs niet zouden kunnen keeren, immers te dien aanzien heeft men voor 't oogenblik een gevaar bezworen, namelijk dat van een opstand, die plotseling in Lombardije uitbrekende, ontijdig Piëmont, ja zelfs Frankrijk door terugwerking zou kunnen meeslepen. Altans al de berigten, uit Milaan ontvangen, bevestigen dat in die stad rust heerscht, sedert een soort van wachtwoord de pogingen tot een opstand tot de aanstaande lente schijnt verdaagd te hebben. Oostenrijk laat zich evenwel, en te regt, niet in slaap wiegen en neemt voorzorgsmaatregelen op groote schaal, zonder zich te storen aan de gissingen, welke het oprukken zijner legers kan veroorzaken.

Gisteren was het gerucht te Parijs in omloop dat de heer von Buol zijn ontslag had aangeboden, waarin de Keizer van Oostenrijk bewilligd had, en wel op aandrang van zekere personaadjes, die den wensch hadden te kennen gegeven, dat de diplomatische betrekkingen met het Oostenrijksche kabinet van meer vrede-lievenden aard mogten zijn. Aan dit gerucht wordt overigens getwijfeld, want er was gisteren nog niets van bekend bij de vreemde gezantschappen.

Te Havre zijn elf zusters van liefde tot de orde van den H. Vincentius van Paula behorende, scheep gegaan naar Rio Janeiro.

Het gouvernement heeft in Engeland een hengst doen koopen voor 112,000 franken, bestemd voor de stoeterij te Parijs. Het paard behoort aan zes eigenaars en schijnt bij aandeelen aan deze verkocht te zijn.

Het gisteren gemelde, nopens de verandering van straf door den Koning van Napels aan een en zeven-tig politieke misdadigers gegeven, wordt bevestigd. Poërzo en Settembrini behooren tot degenen, wier gevangenisstraf in verbanning is veranderd.

ENGELAND.

LONDEN, 11 Jan. De *Times* laakt de troonrede van den Koning van Sardinië en de eerozucht van Piëmont, welk land niet kan tuitrigen buiten Frankrijk, dat ook niets vermag zonder Rusland, 'twelk niet genegen tot handelen is. Zoo als reeds gezegd is, moet Engeland eenvoudig den strijd gadeslaan.

Luidens een korrespondentie zou er een verandering van denkbeelden zijn ontstaan ter zake eener medewerking van Frankrijk met Piëmont en men een middel op het oog hebben om, wat ook ten gunste van Italië moge gedaan worden, dit niet ten voordeele van een niet-Italiaansche mogendheid te doen uitvalpen. Men zou het Engelsche gouvernement ten aanzien zoowel van sommige voorstellen, als nopens de gevolgen eener zekere politieke gedragslijn, meer reden tot gerustheid geven. Als men opregt voor de zaak uitkomt, waartoe men thans schijnt te willen overgaan, dan is alles mogelijk, vooral wanneer men niet gezind is Engeland te molesteren, dat bereidvaardig is om alles aan te hooren en te onderzoeken, niet alleen met onpartijdigheid, maar ook met welwillendheid.

Hoezeer in de dagbladen van alle kleur de duidelijke strakking zichtbaar is, om alle denkbeeld aan een aanstaanden oorlog te verwijderen, en ingeval die mogt ontstaan elke deelname van Engeland daaraan te ontzenden, schijnt het kabinet-Derby toch niet volkomen van de mogelijkheid overtuigd om de politiek te volgen, welke men het aanwijst. Men zegt, dat het angstig den toestand gadeslaat.

In een ander blad leest men, dat de zoogenaamde kroup, die zoovele offers eischt, radikaal kan genezen worden door het inademen van de uitwaseming der kalk, welke tot het reinigen van het gas wordt gebruikt. Te Preston moet dit eenvoudige middel reeds bij ondervinding doeltreffend zijn bevonden.

Reeds bekend is, hield zich Keizer Napoleon III in het jaar 1830 in de Vereenigde Staten op. In de *Gazette* van Nieuw-York van den 7^{en} Juni 1830 vindt men vermeld: „Hardlooperij!” Voor eenige dagen behielden de bekende bladen eene bekendmaking, volgens welke de bekende mons. Louis Napoleon, die voor korten tijd uit Frankrijk was aangekomen, ter zake eener weddenschap van 1000 dollars in den korten tijd van 140 op elkander volgende minuten een afstand van 18 mijlen te voet wilde afleggen. De heer Napoleon hield gisteren in den Vauxhall-tuin in de bewery voor een talrijk pu-

blik zijne hardlooperij. Hij begon klokslag 4 uur, en hij liep in eenen kring, die volgens de meting van den stads-architect Ewen 820 voet omtrek, had; hij had dus in het geheel 115 omloopen en 720 voet af te leggen. Hij liep eerst den laatsten afstand, waarna hij den geheelen kring in gelijke tijdruimte aflegde; maar reeds bij den zestigsten omloop bleef hij naar den tijd achter, en het had den schijn, dat hij zijne taak niet zou volvoeren. Een gedeelte zijner aanhangers werd angstig en raadde hem, zijne weddenschap in te trekken, maar hij wees dit voorstel hardnekkig af en zette zijn loop, die steeds moeilijker werd, voort. Toen hij nog weder vijf omloopen had gedaan, begon hij te tuimelen en zou gevallen zijn, als zijne kameraden hem niet in hunne armen opgevangen hadden. Hij was geheel uitgeput en werd bijna bewusteloos uit de baan gedragen en lag uren lang schijnbaar dood op het bed. De door te loopen uitgestrektheid bedroeg 10½ mijl min 80 voet, daarop had hij 97 minuten doorgebracht.

Uit Bombay wordt geschreven dd. 9 December jl. dat de schrik dien de naam van Tania Toopee verspreidt, zoo groot is, dat het de lieden die op het veld werken naar de steden doet terugkeeren, wanneer, hetzij gegrond of niet gegrond, zijne nadering wordt aangekondigd. Zijn verscheijning op de grenzen van Dekan en Kandeuch heeft den handel in katoen en granen afgebroken, welke tusschen die steden en Bombay gedreven wordt. Zijn laatste inval in Guzerate heeft veel angst te Baroda, Brooch en Surate verwekt.

Een dépêche van Trinitybay, dd. 21 jl. meldt, dat er zeer duidelijke seinen van Valentia door den transatlantischen kabel zijn ontvangen. Hoewel er sedert Zaterdag geen verstaanbaar sein was ontvangen meende men evenwel in een den naam van Henley te kunnen ontcijferen, 't geen hoop geeft aan hen, die nog aan een goede uitkomst gelooven.

Te Haddonfield in New Jersey is een versteend kruipend gedierte gevonden, dat veel gelijkenis heeft met den Iguanodon-Mantelli, eenige jaren geleden in Engeland ontdekt. De versteening is vijf en twintig voet lang en acht hoog; men heeft ze naar Philadelphia gezonden, waar ze de aandacht der natuurkundigen in hooge mate wekt.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 10 Jan. Men verneemt, dat verdere verzendingen van troepen naar Italië geschorst en de spoorweg-administratiën aangeschreven zijn, dat zij voor eerst geen bijzondere treinen in gereedheid behoeven te houden. De regimenten, die bevel hadden ontvangen om op te rukken, behoeven zich voorloopig slechts marschvaardig te houden. Dit alles doet een vreedzame schikking vermoeden. Ook uit Milaan heeft men berigten ontvangen, dat de opgewondenheid grootelijks verzwakt is en Aartshertog Ferdinand Max door vele naamlooze brieven was uitgenoodigd Milaan niet te verlaten, maar zich onbezorgd aan de loyaliteit der hem genegen bevolking toe te vertrouwen.

De *Oest. Zeit.* noemt de Parijsche dagbladen „bedrukt-vloei-papier-fabrieken.” Het blad houdt een oorlog bijna voor onmogelijk, en zegt: „Een geldende reden voor Frankrijk om een oorlog te beginnen bestaat niet. In geen zijner vorderingen is Frankrijk gekwetst geworden, of in eeniger zijner belangen door ons benadeeld. Oostenrijk heeft bereids ten vorige jare uit liefde voor den vrede verscheidene concessiën gedaan, die juist niet ten zijne voordeele waren. Frankrijk heeft over Oostenrijk niet te klagen. Dat Frankrijk thans tot een oorlog van beginselen in naam der volksoverheid zou willen overgaan, zal wel niemand beweren, of hij moest in een krankzinnigen-gesticht te huis behooren of redakteur van een Piëmontsche krant zijn.”

De hertog Maximiliaan heeft Milaan verlaten. Luidens een korrespondentie zeggen sommigen, dat hij niet zal terugkeeren, terwijl anderen het tegendeel beweeren. De gemoederen zijn nog in groote spanning, maar graaf Gualays geproponeerde maatregelen zijn zoodanig dat een opstand onmogelijk is. Tegen de sigaren wordt door de bevolking immer krijg gevoerd, doch nu begint men ook de ronde hoeden te vervolgen, en evenzoo de krinoline, als een Oostenrijksch produkt. Alom hoort men van een aanstaande beweging spreken en men ontveinst niet dat men op Frankrijk rekent.

BERLIJN, 12 Januarij. Heden was de Kamers door den prins-regent geopend. In de kroonrede betreurt de regent den voortdurend ziekelijken toestand des Konings, tevens de afgevaardigden uitnoodigende, om de Regering door hunne wijsheid en gehechtheid te ondersteunen op den weg, welken de prins-regent met het oog op Pruissens bestemming, roemvolle geschiedenis en vaderlandsche overleveringen betreden heeft. De prins-regent heeft besloten dien weg met vasten tred te bewandelen, tevens de regten des Konings onverzwakt daarbij handhavende. Betreffende den toestand des lands wordt gezegd, dat die beyredigend is en dat de Regering de noodige voorstellen zal doen tot voltooiing van het spoorweg-net. De bevolking der ge-

vangenissen neemt af, een bewijs van toenemende moraliteit en van den heilzamen invloed der bestaande strafvetten. De regering hoopt daarin nog verder verbeteringen te brengen. De financiële toestand des lands is gunstig; niet alleen kan in de loopende dienst voorzien worden, maar ook in de toenemende verhooging van de traktementen der ombtenaren, alsmede in meer andere nieuwe of verhoogde behoeften in andere takken van administratie. Ik vertrouw dus, zegt de troonrede, op uwe bereidwillige toestemming tot verschillende uitgaven, welke ik tot instandhouding van de waardigheid der kroon, tot versterking van het leger, van de in hare opkomst zijnde marine en van eene voorspoedige ontwikkeling van het welzijn des vaderlands in alle rigtingen noodig acht. Gij zult uit het budget vernemen, wat ik onophoudelijk doe tot volmaking van ons leger, dat met onwrikbare trouw en gehechtheid, zoowel in oorlog als in vrede, Pruissens eer heeft weten te bewaren, en te verdedigen. In onze vrede-lievende betrekkingen tot het buitenland, is geene verandering gekomen en onze vriendschappelijke verhouding tot de groote mogendheden, is dezelfde gebleven. In vereeniging met de overige Duitsehe bondsregeringen, waren de pogingen mijner regering voortdurend daarop gericht, om aan de onder den Deenschen stepter staande, Duitsehe hertogdommen, eindelijk het volle genot van die regten te verzekeren, waarop zij volgens de bondswetten en de overeenkomsten tusschen den Duitsehe bond en Denemarken alle aanspraak hebben. Toen ik voor de eerste maal als regent tot de vertegenwoordigers der volks sprak noodigde ik hen uit Pruissens banier te verheffen waarop geschreven staat: Koningschap door Gods genade, vasthouden aan wet en konstitutie, trouw des volks en van het leger, regtvaardigheid, waarheid, vertrouwen, godsvrucht. Welaan, help mij die banier op te steken. Volg mij, dan zal de oud Pruissische geest op de volgende geslachten overgaan, welke geest in den eenparigen, hoewel met weemoed gemengden kreet, zijne uitdrukking vindt: Leve de Koning!

De Sardijnse troonrede heeft hier, zooals te begrijpen is, niet veel gerustheid te weeg gebracht. De daarin voorkomende vermelding van de traktenen geraakt geheel in de schaduw bij de sombere voorstelling, welke van den politieken toestand gegeven wordt, en de duidelijke zinspelingen op de ernstige gebeurtenissen, die een nabijzijnde toekomst kunnen aanbrengen.

Zeer vaderlandslievend is de stemming in Zuidwest-Duitschland tegenover de oorlogsbedreigingen van Frankrijk. Een aanval tegen Oostenrijk zou als een aanranding van de hartader van Duitschland worden beschouwd. Sedert de middelen van versnelde gemeenschap, die Zuid-Duitschland met Italië nauwer in aanraking hebben gebracht, heeft men een beter oordeel over den toestand aldaar kunnen vellen. Reizigers beweeren, dat Lombardije minstens even goed wordt beheerd als Sardinië, en oneindig beter dan de overige Italiaansche Staten. Men moge zeggen dat het Oostenrijksch bewind niet nationaal is, doch daarentegen moet in aanmerking worden genomen, dat behalve de steden, de plattelandbewoners er volkomen mede te vreden zijn.

ITALIE.

ROME, 1 Jan. Het *Giorn. di Roma* behelst het volgende: Op den nieuwjaardag heeft Z. Exc. de generaal Goyon, opperbevelhebber van de Fransche divizie te Rome zich met groote plegtigheid, begeleid door al de officieren, naar het vatikaan begeven, om Z. H. zijne gelukwensen aan te bieden. Z. Exc. gaf zijne blijdschap te kennen in eene toespraak tot den H. Vader gericht, dat het hem vergund was ten derde male aan het hoofd zijner officieren Zijne Heiligheid de betuiging zijner hulde en trouw te mogen brengen, daaraan toevoegende, dat die gevoelens, welke ook die van zijnen Keizer waren, zijne officieren en soldaten eveneens bezielde.

Zijne Heiligheid heeft den generaal in 't Fransch geantwoord en dank gezegd voor de edele gevoelens in naam der officieren en soldaten ten aanzien Zijner Heiligheid door hem uitgedrukt.

BELGIE.

BRUSSEL, 12 Jan. In het *Journal van Charleroi* leest men:

Een bewoner der grenzen die met den exprestrein van drie ure uit Charleroi naar Erquelines wilde vertrekken kwam te laat aan het station, en jammerde bitterlijk over die teleurstelling. Doch eensklaps ontstond in hem een denkbeeld. Hij nadert een beambte en vraagt dezen: „Mijnheer, men heeft mij wel eens van den telegraaf hooren spreken, zou ik daarmede niet naar Erquelines kunnen vertrekken? Moest ik het dubbel betalen ik zal het gaarne doen, want ik moet te huis zijn op het Nieuwjaarsfeest.”

De beambte wees grinnikend den dorpeling het telegraafbureau.

„Goeden dag, heeren,” zeide hij binnengaande, ik heb den trein van Erquelines gemist en zou nu gaarne met den telegraaf vertrekken. Hoe veel kost dat?”

De telegrafisten hadden moeite hun lach te bedwingen, maar een hunner zeide ernstig.

Amsterdam, bij C. L. VAN LANGEHUYSEN, Drukker en Uitgever.